

Sociale oprør, modstandskampe og alternativer

Denne resolution blev vedtaget på verdenskongressen med 108 stemmer for, 5 imod og 1 blank.

Indhold

Sociale oprør, modstandskampe og alternativer	1
I. Nogle analytiske elementer	3
1 / Hvad er udviklingen i arbejderklassens og de udbyttedes situation på verdensplan?	3
2 / Udviklingen af en verdensomspændende udbytningsrate	4
3/ Samordnede angreb på bondebefolkningerne	5
4 / Hvad er konsekvenserne af den mærkbare stigning i migrationen?	6
5 / Miljøkrisens virkninger	10
II. Modstand på forskellige fronter	10
1. Arbejderbevægelsens ujævne udvikling	10
2. Selvorganisering og kooperativer	11
3. Kampe om gæld	12
4. Bondebevægelser	12
5. Bevægelserne for demokrati og social retfærdig og deres rolle	12
6. Unge arbejdsløses placering i samfundet	13
7. Kvinders rettigheder og massemobiliseringer imod vold, voldtægt og kvindemord	13
8. LGBTQI kampe	14
9. Organiseringer imod racisme og til forsvar for indvandrere	15
10. Den voksende bevægelse imod global opvarmning	15
III / Spørgsmål om politisk forandring, kampe og antikapitalistisk strategi	15

Introduktion

De senere år har været præget af bølger af politiske og sociale mobiliseringer, der har fået forskellige skæbner. I Maghreb-landene og i Mellemøsten er bølgerne fra det arabiske forår blevet mødt med en kombination af reaktionære kræfter, men er dog ikke løbet helt ud i sandet. I Latinamerika står vi ved begyndelsen på en ny fase, efter det venezuelanske PSUV's valgnederlag. I Europa, efter Tsipras kapitulation, fulgte Syriza ikke op på dynamikken fra valget eller fra det massive OXI ved afstemningen i juli 2015.

I 2008 startede Lehman Brothers krak i USA en international finanskrise, der udløste mange andre kriser, særligt statsgældskrisen i Europa. Det udløste nye sociale angreb oven i de angreb, der siden 1990'erne har været forårsaget af den politiske, økonomiske og sociale reorganisering, der fulgte efter 1989, og den nye fase af kapitalistisk globalisering.

Målet med denne tekst er at give en kortfattet analyse af de sociale ændringer, der i denne sammenhæng er på vej. Og også at analysere omfanget af, og erfaringer fra, de udbyttedes og undertryktes kampe, samt udviklingerne i sociale, fagforeningsmæssige og politiske modstandskampe, og kampe mod kapitalistiske angreb.

Spørgsmålet vi står overfor er hvordan styrkeforholdene mellem klasserne ser ud på internationalt niveau. Det betyder at vi må analysere:

- **Arbejderklassens og andre udbyttede klassers sociale virkelighed**, som har gennemgået mange forandringer i løbet af de sidste 30 år, med globaliseringen og den globale reintegration af Rusland og Kina i et verdensomspændende kapitalistisk økonomisk system.
- **Den organiserede styrke af arbejderbevægelsen og de sociale bevægelser der bekæmper udbytning og undertrykkelse**, som har gennemgået mange omvæltninger på forskellige niveauer. USSRs forsvinden og afslutningen på den kinesisk/sovjetiske konkurrence om at dominere de anti-imperialistiske bevægelser, har i stor stil ændret den politiske geografi i det vi plejede at kalde "Verdensrevolutionens tre sektorer". Men hvordan er så nu de reelle styrker i de kæmpende bevægelser, der organiserer de udnyttede og undertrykte i disse sektorer?
- **De nye felter for radikaliserings, som har fundet sted i de seneste to årtier, specielt blandt de unge generationer.** Selvom bevægelsen for global retfærdighed er svagere nu end ved århundredets begyndelse, er spørgsmålet om social retfærdighed, og behovet for at bekæmpe bankernes, de store internationale korporationers og institutioners magt, stadig stærke faktorer for radikaliserings. Der er en klar forbindelse mellem social retfærdighed, fair arbejdsvilkår på fabrikkerne, bønderes ret til at dyrke deres marker, og spørgsmål om miljø. I forbindelse med klimaforandringerne og de nyttesløse mega-projekter, kan vi også se ønsket om at udøve demokratisk kontrol over store beslutninger, i stedet for at det overlades til et professionelt magtsystem af politikere udenfor demokratisk kontrol. Begæret efter frigørelse og efter at leve uden vold og uden påtvungne urimelige love, er også en stærk motivation i LGBT+ og kvinders mobiliseringer. Dette har også været tilfældet i kampe imod racistisk diskrimination og vold, og for at gøre op med arven fra de kolonialistiske og slaveholdende samfund. Til slut ser vi også hvordan nye informations- og kommunikationsteknologier, særligt sociale netværk, bliver til magtfulde redskaber der kan bruges til at organisere demonstrationer, dele information og mobilisere, i alle dele af verden.
- **I hvilken grad kravene om demokrati og social retfærdighed formår at blive politisk sammenhængende, således at de kan integreres i en fælles kamp imod systemet, i en situation hvor der ikke længere eksisterer en "international arbejderbevægelse".** Afvisningen af konsekvenserne af den kapitalistiske politik, skaber ikke automatisk en

antikapitalistisk bevidsthed. Arbejderens sociale identitet bliver heller ikke af sig selv til klassebevidsthed. Hvor stor er evnen til at inkludere disse kampe i et strategisk politisk program for en radikal udfordring af det kapitalistiske samfund og de undertrykkelser det har skabt eller restruktureret? Set i denne sammenhæng, hvordan skal vi så vurdere den globale retfærdighedsbevægelse og forskellige internationale netværk, der på det ene eller det andet felt har forsøgt at koordinere kampe? Og til sidst: Hvad er styrken og retningen i de politiske strømninger i disse modstandsbevægelser, hvad enten de definerer sig selv som demokratiske, antikapitalistiske eller revolutionære, på det nationale, regionale og internationale niveau?

I. Nogle analytiske elementer

1 / Hvad er udviklingen i arbejderklassens og de udbyttedes situation på verdensplan?

Adskillige vigtige begivenheder skal bemærkes. Globaliseringen har accelereret industriel og økonomisk vækst i et antal lande (Indien, Kina, Tyrkiet, Mexico ...), et fænomen, der logisk set vil fortsætte og blive mere differentieret.

Det fører til to vigtige fænomener i de såkaldte "spirende" lande: Koncentration i byer, antallet af lønarbejdere vokser hurtigere end befolkningstilvæksten (75 % vækst mellem 1992 og 2012 mod en generel befolkningstilvækst på 30 %). Indlysende nok, er dette et resultat af fremkomsten af nye centre for økonomisk udvikling. Et andet betydningsfuldt kendetegn er, at servicesektoren vokser hurtigere end fremstillingsindustrien, sammen med proletariseringen af lønarbejde, der tidligere blev set som "professioner", som fx lærergerning og sundhedsarbejde, med den virkning, at disse grupper i stigende grad er villige til at deltage i arbejdskampe, for at forsvare sig mod at tempoet bliver skruet op, lønstop, privatisering og andre angreb.

Men vi må altid tage i betragtning, at i en større sammenhæng, er det store flertal af arbejdsstyrken i disse lande ansat i usikre (prekære) stillinger, ifølge ILO's kriterier (ubetalt arbejde i familien, selvstændige kontraktarbejdere). Disse arbejderes andel af den samlede arbejdsstyrke har været stigende siden 2008, hvilket er en trend der virker i modsat retning. På samme måde forventer ILO en støt vækst i ledigheden i de kommende fem år i Asien, Afrika og Latinamerika. En tendens, der allerede har kunnet ses siden 2008. Konsekvensen er indlysende: voksende urbanisering, landbefolkningen bliver en minoritet, med den dertilhørende nedbrydning af social sammenhængskraft som (fordi sociale services og uddannelsesinstitutioner nedlægges i landområderne og koncentrerer i byerne), helt åbenlyst medfører en ødelæggelse af levevilkårene på landet, også selvom bøndernes solidariske netværk fortsat eksisterer.

Så vi ser en numerisk voksende arbejderklasse i disse lande. Men en arbejderklasse som har forskellige overordnede kendetegn, der er formet af landenes overordnede udvikling.

I de "gamle industrialiserede lande" er proletariatets udvikling, generelt set, gået hånd i hånd med faglige og politiske kampe mod borgerskabet, i en national ramme. Uanset voldsomheden i det tyvende århundredes klassekampe for at opnå sociale rettigheder på nationalstats-niveau, har kampen udkrystalliseret magtforholdene mellem klasserne. Anerkendelsen af arbejderklassens kollektive

rettigheder omhandlede ikke kun beskæftigelsesforhold på virksomhedsniveau, men også kollektive samfundsmæssige rettigheder som en del af civilsamfundet. Borgerskabet anerkendte, at en del af den kapitalistiske profit skulle bruges til at finansiere et bidragssystem og et system med omfordeling af skatter, som de fleste industrilande blev bygget på i det tyvende århundrede. Derfor så man sociale kompromisser og udviklingen af "velfærdsstaten", der hvilede på den ideologiske arv fra positivismen og den sociale kristendom. Disse ideologier og kompromisser var den nødvendige modgift mod den betydelige udvikling af marxistiske og socialistiske strømninger. Alt dette er ikke længere nødvendigt, og den industrielle udvikling i de nye vækstlande sker i en helt anden sammenhæng. For eksempel flytter bilproduktionen "mod øst". Bortset fra Mexico, Brasilien og Argentina, sker den største udvikling i Østeuropa, Tyrkiet, Iran, Indien og Kina. Her er produktionslinjerne og kvalifikationer de samme som i de gamle industrialiserede lande, men sociale rettigheder og arbejdsmarkedslovgivning er overhovedet ikke de samme. Man ser samme mønstre i mange andre industrielle sektorer. I de nye områder af industriel udvikling har sidste århundredes sociale kompromisser ikke længere nogen magt. I de gamle industrilande har nyliberale nedskæringspolitikker allerede over en bred kam udfordret disse kompromisser. Vi kan endvidere se halvvejs slavelignende forhold, særligt for immigrantarbejdere, og hemmelige fabrikker, der fungerer udenfor enhver lovgivning.

2 / Udviklingen af en verdensomspændende udbytningsrate

De seneste års økonomiske forandringer har haft forskellige konsekvenser. Ikke blot er lønningerne stagneret i de gamle industrialiserede lande, i de seneste år har vi også set en stigning i produktiviteten på bekostning af lønninger, som understreger den tendens vi har set siden 1980'ernes tab på lønningslisten til fordel for kapitalen. Samtidig har stigningen i antallet af usikre kontrakter og bevægelserne i retning af nye, mere restriktive arbejdsmarkedslove været et nøgleelement i produktivetsgevinsterne i de gamle industrialiserede lande (nul-timers kontrakter i Britannien, den italienske arbejdslov, mini-jobs i Tyskland...). På trods af det pludselige brud i produktionen i 2008, har arbejdere opnået reelle lønstigninger i de fleste nye produktionsområder, særligt i Kina. Selvom der har været tale om økonomiske strejker der er foregået fra arbejdsplads til arbejdsplads eller fra firma til firma, så har de haft en håndgribelig effekt.

I denne kontekst noterer vi os det der er blevet kaldt "feminiseringen" af arbejdsmarkedet og af fattigdommen. Dette skal forstås på to måder: På den ene side bliver arbejdsforhold der historisk set har været typiske for kvinders lønarbejde nu generaliseret til hele arbejdsstyrken. Det vil sige: ustabile jobs og jobusikkerhed, fleksible kontrakter, lønninger der ligger under det nødvendige niveau for at betale families behov. På den anden side forklarer begrebet også stigningen i jobmuligheder for kvinder, særligt indenfor de områder som stadig er kvindedominerede, så som omsorgsarbejde. De mange kvinder som også udfører det gratis arbejde i hjemmet, har således en dobbelt arbejdsdag.

Så der eksisterer stadig elementer af sociale spændinger på arbejdsmarkedet, både i vækstlandene og i de gamle økonomier, enten gennem øget tryk fra arbejdsløshed, eller gennem gradvise forringelser af arbejdsbetingelserne og de sociale sikkerhedssystemer. Næsten halvdelen af verdens arbejdere lever uden lønarbejde, i ekstrem usikkerhed. Og udviklingen går i retning af flere midlertidige kontrakter og lovgivning der mindsker beskyttelsen mod fyrringer. Disse udviklinger øger kapitalisternes fleksibilitet og mulighed for at ændre det maksimale timetal og antallet af ansatte, så det svarer til de daglige behov. Dette sker sammen med logistiske organiseringer af produktionskæden og distributionen, der reducerer omkostningerne så meget som muligt, ved at benytte sig af myriader af underleverandører. Mange nye traktater tillader store virksomheder at undslippe den nationale lovgivning: TTIP, TISA, osv. Indenfor EU

indføres der hver eneste måned nye love der træder i stedet for gamle nationale love. På det internationale niveau er der nu de facto to niveauer af magt: Statsmagter og virksomheders magt. Den sidste bliver stærkere og stærkere i form af organiseringen af handelen og vilkårene på arbejdsmarkedet.

Gældskrisen har igennem det seneste årti rykket sig fra det globale syd til de avancerede kapitalistiske lande: Dels husholdningsskølden i mange lande (USA, Indien,...), dels statsgældskrisen i Europa. Disse kriser accelererer angrebene, usikkerheden og antallet af situationer med social nød. De skærper samtidig behovet for at revidere gælden, for at øge befolkningernes kontrol, og de åbner også op for krav om social kontrol med økonomien, der kan blokkere for disse politikker. Begrebet om feminisering af fattigdommen refererer til det faktum at det på dette punkt er kvinderne der bliver det primære "angrebsmål" for denne type politik. Samtidig sker der en "bank-gørelse" og finansialisering af deres økonomier, hvilket pålægger dem yderligere arbejdsbyrder.

Alle disse forandringer svækker evnen til varig kollektiv organisering og strukturering af kollektiv modstand inden for de enkelte virksomheder. Samtidig stimulerer de behovet for modstand og udviklingen af selvorganiseringsdynamikker. Dette kalder også på organiseringen af lokale sociale organiseringer, der er i stand til at reorganisere løsansatte eller isolerede arbejdere, på et niveau der rækker ud over selve arbejdspladsen.

Både den førnævnte feminiseringsproces og svækkelsen af nogle af de identiteter der tidligere fungerede samlende, så som fagforeningsidentiteten, forklarer også den stigende tendens til at "nye" sociale aktører, så som kvinder og i mange lande også LGBT-miljøer, spiller en fremtrædende rolle, uden historisk fortilfælde.

3/ Samordnede angreb på bondebefolkningerne

Selvom færre og færre mennesker er bønder, så beskæftiger landbruget stadig 1,3 milliarder mænd og kvinder, og dermed 40 % af den arbejdende befolkning. Bønder udgør stadig størstedelen af de arbejdende mennesker i Afrika og Asien. I forsøget på at tilpasse dem til den kapitalistiske globalisering, er bondesamfund i Asien, Afrika og Latinamerika blevet udsat for "konservative moderniserings"-politikker, som har betydet dybdegående udfordringer for disse lokalsamfund. Småbønderne står overfor mange trusler udover fødevaresystemernes og miljøbalancens fremtid: Fremvæksten af den magtfulde landbrugsindustri, land-overtagelsen, udvidelsen af eksportbaserede monokulturer på bekostning af fødevareproducerende landbrug, foruden presset på naturressourcer. Overtagelsen af landområder er et globalt fænomen, som involverer både lokale, nationale og transnationale eliter, såvel som investorer og spekulanter, der understøttes af regeringer og lokale magthavere. Dette fører til en koncentration af ejerskabet over jord og naturressourcer i hænderne på enorme investeringsfonde, plantageejere og store firmaer som er involveret i skovdrift, vandkraftværker og minedrift. Og det sker også som en konsekvens af turisme og ejendomsindustrier, og magthavernes anvendelse af havne og industriel infrastruktur.

Koncentrationen af fattigdom har indebåret at lokalbefolkninger er blevet forvist fra deres jorde og fordrevet med magt. Det gælder særligt for småbønderne. Det har ført til krænkelse af menneskerettigheder, særligt af kvinders rettigheder.

Finansinstitutioner så som banker, pensionsfonde og andre investeringsfonde er blevet magtfulde motorer i plyndringen af landområder. Samtidig føres der i øjeblikket morderiske krige og konflikter for at opnå kontrol med naturressourcer.

Landovertagelser går hånd i hånd med de private virksomheders stigende indflydelse på landbrug og fødevarer, gennem øget kontrol med ressourcer som land, vand, såsæd og andre naturressourcer. I dette kapløb om profit, har den private sektor forstærket sin kontrol med fødevarereproduktionssystemerne, monopoliseret ressourcer og opnået en dominerende position i beslutningsprocesserne.

Bondekvinder og –mænd, jordløse folk og oprindelige folk, og særligt kvinder, unge mennesker, og løsansatte landarbejdere, får frataget deres levegrundlag. Disse praksisser ødelægger også miljøet. De oprindelige folk og de etniske minoriteter bliver jaget bort fra deres jord, ofte med magt, hvilket gør deres liv endnu mere usikre og i nogle tilfælde fører til at de bliver slavegjort.

På alle kontinenter leder bondebevægelsen an i mobiliseringer. Disse modstandshandlinger er blevet mangedoblet i løbet af de seneste to årtier, centreret omkring spørgsmålet om fødevareresuverænit. Derudover befinder bondebefolkningerne sig i hjertet af alle de kriser som verden står overfor: Den økonomiske krise og konsekvenserne i form af offentlig og privat gæld, fødevarerkrise, klimaforandringerne der afføder migration, og angrebene på kvinder og minoriteter. Regeringerne i syden har i de seneste år, for det meste under presset for at afbetale gæld, mangedoblet deres eksport fra landbruget og udvidet deres udvindingspolitikker. Også her er det bondebefolkningerne der har båret konsekvenserne i form af ødelæggelser af miljøet og i form af landbrugskoncerners overtagelse af deres jord.

4 / Hvad er konsekvenserne af den mærkbare stigning i migrationen?

Der er betydelige befolkningsforskydninger i adskillige regioner i verden: 250 millioner internationale migranter, 750 millioner interne migranter (internt fordrevne mennesker...). Disse bevægelser skyldes ofte strukturelle økonomiske ændringer, med betydelige regionale forskelle: Fx tiltrækker Sydafrika og Angola immigranter fra nabolandene, ligesom Argentina og Venezuela gør det i Latinamerika, Australien og Japan i Øst- og Sydøstasien. Golfstaterne tiltrækker et stort antal immigranter fra Afrikas Horn, Tyrkiet, det indiske subkontinent og Filippinerne. I sidstnævnte land lever og arbejder næsten 20 % af den arbejdende befolkning i udlandet, 50 % i Mellemøsten, hovedsageligt kvinderne. To tredjedele af den internationale immigration sker mellem lande på samme udviklingstrin og en tredjedel vender sig mod USA (Mexico) og Europa, for det meste fra dets tidligere kolonier. Men oven i disse fænomener finder vi også permanente forflytninger på grund af krige, især fra Syrien, Irak, Eritrea og Afghanistan, og nu også på grund af klimaforandringer.

Kvindes migration i kontekst af den nuværende krise, og i sammenhæng med den kapitalistiske globalisering af økonomien, uddyber og forøger undertrykkelsen af dem, og har en lang række indvirkninger på udnyttelsen af kvinder, på mange forskellige måder. Den kontekst som migrationen finder sted i, udtrykker den ekstreme forarmelse og tabet af rettigheder for store dele af verdens befolkning.

Kvinder migrerer, fordi de er nødt til at skaffe bedre levevilkår for dem selv og deres familier, og fordi de ikke kan finde et ordentligt arbejde i de lande, som de kommer fra. De emigrerer også på grund af politisk forfølgelse, eller som følge af krige, der truer deres liv.

Vi kan se, at både kvinder og deres familier er del af den strøm af flygtninge, der søger mod forskellige lande i Europa, på flugt fra deres hjemlande, hjemløst af vold og krig, især i tilfældet med Syrien og andre regioner i Mellemøsten. I dette tilfælde konfronteres vi med det brutale drama med migranter, der prøver at nå til Tyskland og andre lande. Denne tragedie finder sted ved Europas grænser, ved kysterne, på Middelhavet, i Østeuropa og i Balkan-landene. I denne kontekst konfronteres kvinder med kønsdiskrimination, racisme og udnyttelse.

Et andet aspekt af migration er forbundet med den trafficking af kvinder der sker i de lande, som det lykkes dem at nå til: England, Danmark, Holland m.fl.

I lande hvor organiseret kriminalitet og narkokarteller er meget stærke, er kvinder udsat for forskellige risici som at blive kidnappet og 'forsvundet' af karteller, der udnytter dem i prostitutionsbranchen, indenfor det nationale og internationale netværk bag trafficking af kvinder. I andre tilfælde er denne trafficking organiseret via mere sofistikerede mekanismer, som webdating af kvinder til angivelige kærlighedsforbindelser, hvor hele familier af traffickers er involveret. Og så er der også en anden måde, der består i at narre kvinder med løfter om jobs som et dække for at tvinge dem ud i prostitution. Nogle steder er der en korrelation mellem migration og sex-turisme.

Xenofobiske kampagner bliver brugt politisk til at fremstille migranter som fjender, selv af arbejderklassen, som det blev gjort under Brexit-kampagnen i Storbritannien og efterfølgende i USA af Donald Trump. I nogle europæiske lande, som f.eks. Danmark, har xenofobiske kampagner taget form af en 'feminationalistisk' retorik, der fører sig frem med, at migration undergraver de indfødte kvinders rettigheder i det land som de ankommer til. 'Feminationalismens' diskurs er tæt forbundet med 'homonationalisme', hvor det xenofobiske højre påstår, at migration er en trussel mod LGBT-grupperingernes rettigheder.

Samtidig med dette udtrykkes problemet på en anden måde, som har at gøre med en økonomisk betinget migration. Fattigdom, ulighed, mangel på jobs og muligheder, som følge af nyliberalismens ødelæggende konsekvenser, tvinger millioner af mennesker til at forlade deres lande og lede efter jobs andre steder. Dette gælder især for unge mennesker, og det udgør en udfordring for organiseringen i fagforeninger og andre sociale organisationer.

I Filippinernes tilfælde arbejder mere end ti millioner mennesker uden for landets grænser, så langt borte som Saudi-Arabien og resten af Mellemøsten. De penge som filippinske arbejdere sender til deres familier, udgør en væsentlig del af landets indtægter i fremmed valuta. I dette tilfælde skyldes den klare overvægt af kvinder blandt filippinske migranter, at det antages at det er lettere for dem at finde et job, selvom de tit bliver tvunget ud i prostitution, hvad der medfører dybe og alvorlige konsekvenser for dem og deres familier.

I mange dele af verden hvor migranter udsættes for undertrykkelse og udnyttelse, påføres kvinder også de lidelser som 'nye' former for arbejde, beslægtet med slaveri, fører med sig – fangenskab, prostitution og trafficking.

Hvis vi ser på tvangsforflytninger og migration i Latinamerika, er Mexico et af de mest dramatiske

eksempler, og samtidig med det også et sted der rummer mange erfaringer med hensyn til at yde modstand. Landet er den obligatoriske rute for hundredtusinder af migranter, i søgen efter job eller ly (på flugt fra vold i f.eks. Centralamerika). Migranterne er ikke bare mexicanere men også folk fra Centralamerika og fra så fjerne steder som Afrika, der prøver at krydse over til USA, der hvor det er muligt langs den mere end tusind kilometer lange grænse mellem Mexico og USA. Det er derfor Donald Trump fører sin demagogiske kampagne mod mexicanske arbejdere, hvor han anklager dem for at stjæle jobs fra amerikanske arbejdere i amerikanske fabrikker, og hele tiden insisterer på at bygge (eller rettere færdiggøre bygningen af) en mur langs denne lange grænse.

Som kulmination på denne mangeårige kritiske situation med migration til USA, kan nu tilføjes truslen fra Trumps fremmedfjendske og racistiske politik, hvis mål er at udvise omkring tre millioner mexicanske arbejdere. Under Obama blev der rent faktisk udvist tre millioner arbejdere; problemet er nu, at Trump vil udvise det samme antal alene i 2017, som vil udløse en social krise med uforudsigelige konsekvenser i Mexico, midt under den menneskerettigheds- og politiske krise, som landet allerede befinder sig i. Disse deportationer skulle endda ledsages af restriktioner for mexicanske arbejdere med hensyn til at sende penge fra USA til deres familier i Mexico.

Pengeforsendelser udgør den næststørste andel af landets indtægter i fremmed valuta, kun overgået af eksporten fra bilvirksomheder (virksomheder som Trump vil bringe tilbage til USA). Denne pengeforsendelsesindtægt er større end de direkte udenlandske investeringer, turisme og indtægter fra olieeksporten. Mexico er den fjerdestørste pengeforsendelsesøkonomi efter Kina, Indien og Filippinerne.

Konsekvenserne af denne politik er særligt iøjnefaldende for kvindernes vedkommende. De nye love, som Trump forsøger at få vedtaget, som f.eks. afskaffelsen af de 'fredede byer' (hvor politiet ikke har lov til forlange at se migrantdokumenter på nogen der har begået en mindre lovovertrædelse, som f.eks. en færdselsforseelse) vil føre til deportationer, som skiller familier. Hvis en migrantkvinde, uden de krævede dokumenter, har børn i USA, så får de statsborgerskab, og, efter en lang, meget dyr og risikobetonet proces, så kan også moderen blive amerikansk statsborger. Med de nye lovbestemmelser kan familier blive opløst, børnene blive tilbageholdt, og mødrene deporteret til Mexico. En anden lovbestemmelse som Trump ønsker at implementere, er at kunne sende papirløse migranter i fængsel i 10 år, hvis de, efter at være blevet deporteret, bliver anholdt under et nyt forsøg på at vende tilbage til USA.

Mexico er, ud over at være en bro til USA, også ankomstpunktet for migranter fra andre lande. Med restriktionerne i USA vil tusinder af migranter strande i Mexico, især i grænsebyer som Tijuana og Nuevo Laredo. Få timer før Obama forlod sit embede, ophævede han det lovdekret der var kendt som 'dry feet', der gav asyl med det samme til cubanere der ankom til USA over land og ikke over havet. I februar 2017 gjorde tusinder af cubanere i Nuevo Laredo krav på at komme til USA, men nu havde de ikke længere nogen rettigheder, og det har de heller ikke i Mexico.

En tilsvarende situation opstod i Tijuana, hvor grænsen blev blokeret for tusinder af haitianere og afrikanere, der havde betalt store pengesummer til traffickers fra deres lande, som de gik ud fra ville bringe dem til USA. Blandt haitianerne er der hele familier og mange veluddannede mennesker.

Ud over den sociale og økonomiske krise for disse tusinder af strandede personer, er der nu racisme blandt Mexicos befolkning imod haitianere og afrikanere, der bliver stempet som forbrydere. Selv om Mexico klager over den dårlige behandling som migranter får i USA, så går den samme dårlige behandling ud over migranter der ankommer til Mexico, eller rejser igennem landet i retning af USA.

Udover at racismen berøver dem og udnytter dem, bliver busser med centralamerikanske migranter også stormet af narkokartellerne (der tit har opbakning fra de mexicanske myndigheder). Det sker på steder som San Fernando og Tamaulipas. Ud over at stjæle fra disse migranter og myrde en del af dem, så bliver andre rekrutteret som quasi-slavearbejdskraft eller som lejermordere, og kvinder bliver taget til fange for at blive brugt som prostituerede i deres bordeller eller til traffickernes egen brug.

Tendensen til at reducere arbejdsstyrken, som et resultat af den kapitalistiske globalisering, omsættes også til en vækst i migrationen af kvinder og børn under farefulde omstændigheder (herunder en vækst i antallet af børn, der rejser alene til USA). Ifølge officielle data udgjorde migrantkvinder 44,7 % af det totale antal af migranter i perioden 2004-2006, mens det er steget til 47,5 % i 2013-2015-perioden. Der er også en højere arbejdsløshedsprocent blandt migrantkvinder end blandt mænd.

Migrationen af mexicanske kvinder har været stigende siden 1970'erne til nu. I 2012 udgjorde antallet af mexicanske kvinder, der boede i USA, omkring 5,5 millioner, og repræsenterede 46 % af den mexicanske befolkning bosiddende i landet. Deres arbejdsforhold og beskæftigelsessituation er knyttet til traditionelle kønsroller.

Der er en række organisationer der har påpeget, at misbrug af kvinder er blevet normaliseret, og at voldtægt er blevet et hverdagssyn. De roller og stereotyper der klæber til disse kvinder, gør dem mere udsatte med hensyn til at blive ofre for seksuel vold, forsvindinger, prostitution, menneskehandel, afpresning, adskillelse fra deres familier (mange har børn med på rejsen), vilkårlige fængslinger, sygdom, ulykker og kvindemord. Da det tit er dem der har ansvaret for at passe på de børn der rejser sammen med dem, bliver de dobbelte angrebsmål, og vanskelighederne forøges, fordi deres status som papirløse migrantarbejdere gør det vanskeligere at finde beskæftigelse, bolig og livsfornödenheder, eller få nogen form for offentlig hjælp til dem selv og deres børn.

Den voksende migration er indlysende et vigtigt politisk spørgsmål og et vedvarende socialt fænomen. Selvom det er klart at industrialiserede lande er fuldt ud i stand til at tage imod migranter der ønsker at tage dertil, er disse migranter blevet målet for fremmedfjendske kampagner i mange lande, inklusiv USA, Australien, Europa og Sydafrika. Arbejderbevægelsens dobbelte udfordring er, både at bekæmpe fremmedangsten og støtte organiseringen af disse migranter der styrker arbejderklassen i mange gamle lande. Nogle Golfstater og selv Israel har i stor stil reduceret brugen af migrantarbejdere til halvvejs slavelignende tilstande for at udvikle deres industrielle aktiviteter.

5 / Miljøkrisens virkninger

Vi står overfor miljøkatastrofer i et omfang uden fortilfælde, med menneskeskabte klimaforandringer som det mest iøjnefaldende træk. Ørkenspredning, forsøltning og oversvømmelser gør store områder af planeten uegnede til menneskelig beboelse eller til dyrkning af fødevarer. Klimakaoset skaber ekstreme vejr-situationer, hvor tab af liv og ødelæggelse af beboelser og infrastruktur har udsat millioner af mennesker for død, sygdom og yderligere fattigdom.

Mange steder i verden er der i de seneste årtier sket store folkevandringer, fremprovokeret af klimaforandringerne og af andre facetter af miljøkatastroferne. Disse vil få stigende betydning og de vil omfatte folk, der er blandt jordens fattigste. En af effekterne ved kapitalismens projekter (f.eks. megadæmnninger) og brugen af endnu mere ekstreme metoder til at udvinde fossile brændstoffer i mange dele af verden, har taget form af en ny offensiv mod hele samfund: I Filippinerne, Canada, og i Amazonas er planer om at forandre hele regioner blevet til frontalangreb på mennesker, der ofte tilhører de oprindelige folk, og andre grupper, der allerede er udsatte for diskrimination. I disse områder opstår der folkelig selvorganisering og kamp mod klimakatastrofer og ødelæggende projekter.

Det generelle billede er en verden, der gennemgår massive forandringer i mange regioner, med et voksende antal lønarbejdere, der skaber betydelige sociale uroligheder. Dette sker på et tidspunkt, hvor den økonomiske udvikling ikke sker i sammenhæng med at nationalstaterne udvikler strukturer og services, der er i stand til at sikre bedre levevilkår. Faktisk er det stik modsat. Vi ser på mange måder en daglig forværring af levevilkår, der i mange områder forværres af krige og klimaforandringer. Kvinder og unge rammes hårdest af denne situation.

II. Modstand på forskellige fronter

1. Arbejderbevægelsens ujævne udvikling

Vi ser selvfølgelig en betydelig vækst i faglig aktivitet blandt de nye sektorer af lønmodtagere i lande hvor der er ekspanderende industrialisering, og en betydelig modstand mod arbejdsgiverkrav gennem strejker. Men dette sker i en generel situation, hvor sociale landvindinger, som "den gamle arbejderklasse" har gjort (især pensioner og sociale sikkerhedsnet), langt fra bliver udbredt til de spirende industrilande, men tvært imod er truede i Europa og i andre industrialiserede lande, i nedskæringspolitikens navn. I Kina, hvor man, særligt over lønspørgsmål, har oplevet et stort antal lokale strejker i de seneste år, har dette heller ikke ført til dannelsen af fagforeninger der er uafhængige af statsapparatet.

Kvantitativt vokser arbejderklassen konstant. Det skal bemærkes, at dens vækstcentre er skiftet til Asien og formentlig er på vej mod Afrika. I disse områder vokser fagforeningerne i takt med arbejderklassen og skaber grundlaget for klassebevidsthed, men generelt set har disse faglige organisationer ikke de politiske strukturer, der udgjorde en politisk ryggrad i den europæiske arbejderbevægelse. På trods af at den model også indebar modsætningsforhold, hvor de "politiske" spørgsmål ofte blev uddelegeret til partierne.

Stærke arbejderkampe har altid fundet sted, ikke kun i de gamle industrialiserede lande, men også i Latinamerika, Sydafrika og Afrika syd for Sahara, i Tyrkiet, det indiske subkontinent og i Asien.

Men globaliseringens tidsalder har øget behovet for at fagforeningerne tager bredere spørgsmål op, lige fra racisme til boligspørgsmål. Spørgsmål som også kan fungere som udgangspunkt for radikalisering. Selvom

der har været forsøg på at organisere nogle af de mest udsatte arbejdere, som fx fastfood-ansatte i USA og til dels i Storbritannien, er de mest udsatte arbejdere (de yngre med en højere andel af migranter og kvinder) de dårligst organiserede.

Den aktuelle situation rejser også andre strategiske spørgsmål. Udviklingen hen mod en ny national faglig sammenslutning i Sydafrika udforsker spørgsmålet om hvorvidt "værdikæde"-organisering skal erstatte de industribaserede fagforeninger i globaliseringens tidsalder. Det vil sige en koordinering af alle de sektorer som muliggør en bestemt produktion. Denne koordinering er så meget desto vigtigere, fordi profitmaksimeringen skaber en opsplitning af produktionsprocessen, hvor der anvendes underleverandører, enten lokalt eller, som oftest, på internationalt niveau. Derudover er spørgsmålet om demokrati i fagforeningerne essentielt i opbyggelsen af effektive organisationer.

Skabelsen af en enkelt faglig organisation, ITUC (International Trade Union Council), der samler det overvældende flertal af faglige kræfter på verdensplan, kan ikke skjule de store forskelle mellem faglige kræfter, særligt når det drejer sig om evnen til at forsvare de ansattes interesser og gå imod kapitalisternes planer. De faglige og politiske organisationer som har en marxistisk klassekampsbaggrund, og som gennemfører uddannelse blandt deres medlemmer, står svagt. Det har medført en mangel på klassebevidsthed.

Fagbevægelsen er derfor konfronteret med adskillige afgørende problemer:

- Evnen til at integrere alle de sociale spørgsmål som opstår i samfundet (racisme, homofobi, diskrimination imod kvinder, og boligspørgsmål). Behovet for at integrere miljødimensioner er også et vigtigt imperativ. Spændingerne mellem behovet for jobsikkerhed og kampen imod miljøskadelige fabrikker og produktionsformer, kræver at der skabes et sæt af krav som gør det muligt at komme ud over disse spændinger.
- At tage højde for alle de former for løsarbejde som i dag er en realitet, og stimulere og skabe strukturer, der kan organisere dem der bliver ramt. Det vil især være gennem strukturer der rækker ud over virksomheder, i zoner med industriel aktivitet, i nabolag og i lokalsamfund.
- Den bydende nødvendighed af at koordinere denne organisering på et internationalt niveau, baseret på de virkelige netværk af produktionskæder i hvilke arbejdere konkurrerer imod hinanden.
- Evnen til, på baggrund af rettighedskampe, at skabe en klasseidentitet der kan give modstandskampene det nødvendige program, som kan udfordre samfundets kapitalistiske strukturer og gennemføre et projekt som vælter systemet.

2. Selvorganisering og kooperativer

I mange lande har der været eksempler på overtagelse af virksomheder, i forbindelse med massefyringer og lukninger af arbejdspladser, som det især er store internationale firmaer der står for. Det sker efter model af Zanon i Argentina, der startede op i begyndelsen af 2002, og hvor der nu er mere end 300 virksomheder som er blevet overtaget af arbejdere. I samme ånd er der i Europa ved at udvikle sig et netværk af selvorganiserede virksomheder omkring Fralib, Vio-me, og Rimaflow...

Derudover har mange af de kampe som bondesamfund har kæmpet imod store virksomheder og landbrugskoncerner, ført til dannelsen af produktionskooperativer som forsøger at kontrollere

distributionen selv. Selvom disse erfaringer er begrænsede, rejser de spørgsmålet om kontrol, om arbejdernes overtagelse af produktionen, og også om knytte valget af produktion til de sociale behov. Hvad der mangler overalt er den magt der ligger i sociale forbindelser som er baseret på solide erfaringer med: Lejlighedsvis men langvarige kampe, spirer af alternative samfundsformer, højborges som kan modstå angreb og udvikle alliancer, rum for konfrontation, politiske og kulturelle diskurser som for alvor rejser spørgsmålet om karakteren af et økonomisk og socialt alternativ.

Vi må skabe en dialektisk forbindelse mellem "for" og "imod", mellem modstandsformerne og alternativerne, mellem gensidig hjælp/kooperativisme og kampen for rettigheder. Vi må forsvare og understøtte eksperimenter med nye former for direkte organisering af arbejdet, både det lønnede og det kooperative. Selvforvaltning er et redskab til i praksis at opnå målet om at genopbygge arbejderklassens klassebevidsthed, og udvikle et nyt demokrati fra neden. Vi har brug for at opbygge strukturer der endeligt kan bryde med modsætningsforholdet mellem spontanitet og organisation, og gøre op med ideen om at politisk bevidsthed kun eksisterer i partiformen, og derfra importeres ind i kampene. Begge aspekter kan eksistere ved siden af hinanden, i en speciel fase hvor sociale praksisser ikke bør adskilles fra teoretiske og kulturelle analyser og diskussioner.

3. Kampe om gæld

I løbet af de seneste ti år, siden begyndelsen af den finansielle krise, har gældskrisen nået et niveau, der langt overgår dens tidligere dimensioner: Udover den nordamerikanske sub-prime krise og statsgælden i EU, så er befolkningerne i Indien, den spanske stat og mange europæiske lande blevet påvirket, især med de mere end ti millioner familier der er blevet smidt ud af deres hjem i de seneste år, og også, som i USA, med studiegælden. Denne illegitime gæld har været afgørende for skabelsen af mange bevægelser og kampe for gældsrevision.

4. Bondebevægelser

Mange lokale kampe har samlet småbønder og bevægelser af oprindelige folk i Afrika, Latinamerika, Asien og Europa. Spørgsmålene om monopoler på jord og fødevarer suverænitet er i hjertet af disse kampe. De har alle været præget af de tværgående kampe: antikapitalistiske, miljømæssige, feministiske, imod diskrimination og etnicitetsbaseret undertrykkelse, og for migrantrettigheder. Spørgsmålene om demokrati, suverænitet og retten til selv at bestemme i konfrontation med regeringer og multinationale selskaber, er også i hjertet af de krav som bevægelserne rejser. Via Campesina, som samler mere end 160 organisationer i 70 lande, er det i mere end 20 år lykkedes at bringe millioner af småbønder og småproducenter – både mænd og kvinder – sammen. Denne bevægelse sætter i særlig grad feministiske, oprindelige folks og miljømæssige spørgsmål i centrum for hvad den beskæftiger sig med.

I Centralamerika, i Latinamerika, fortsætter kampen for de oprindelige folks lokalsamfunds rettigheder, og retten til jord spiller en vigtig rolle. Disse lokalsamfund møder ofte morderisk repression, som i Brasilien og Honduras. I Asien og i Afrika – f.eks. i Mali – mobiliserer småbønderne imod monopoliseringen af jorden.

5. Bevægelserne for demokrati og social retfærdighed og deres rolle

Begyndende med Indignad@s-bevægelsen, bevægelsen omkring offentlige pladser i storbyerne i den arabiske region og Occupy-bevægelsen, har der siden 2011 udviklet sig kampe for demokrati i Afrika, Europa, Asien og i Mexico, hvor ungdommen har haft stor indflydelse og har forbundet de demokratiske og de sociale spørgsmål. Bølgen af revolutioner i den arabiske region, i Maghred og i Mellemøsten, udsprang af demokratiske og sociale spørgsmål. Indignad@s og Occupy bevægelsen i USA og i Europa havde de samme rødder. I de seneste år har vi set mange bevægelser i Afrika syd for Sahara der kræver demokratiske

forandringer (Nigeria, Senegal, Burkina Faso). I Sydkorea blev præsident Park væltet i marts 2017 i forlængelse af en lang demokrati-mobilisering imod korruption. Spørgsmålet om diktatorer og præsidenter på livstid, udskydelse af valg og korrupte regimer har været kraftfulde motorer for mobiliseringer i de seneste år. I lande der er konfronteret med fremvæksten af autoritære politiske regimer (Brasilien, Østeuropa, Filippinerne) tager kampene for forsvaret af demokratiske rettigheder til og vil fortsætte med at optage en central plads på den politiske dagsorden.

6. Unge arbejdsløses placering i samfundet

I både Afrika og Latinamerika, udgør unge, især studerende, et socialt lag, der er udsat for arbejdsløshed og kriser. Brasilianske unges oprør mod transportomkostninger, studenterstrejker i Chile og i Quebec, 15M og de forskellige Occupy-bevægelser er et ekko af styrken af de sociale mobiliseringer i Tunesien og Egypten. I de mange demokrati- og antikorrupsions-mobiliseringer der har fundet sted i mange Vestafrikanske lande, har spørgsmålet om levevilkår og fremtidsudsigter for ungdommen spillet en vigtig rolle.

I alle disse mobiliseringer svarer ungdommens styrke til omfanget af den strukturelle usikkerhed, og den massearbejdsløshed som unge mennesker oplever i mange dele af verden. Det stigende uddannelsesniveau har øget forventningerne om forbedrede leveforhold. Men dette har kun forstærket oprøret og øget kravene om en bedre fremtid for samfundet som helhed. Disse bevægelser understreger kravene om politisk demokrati, og udfordrer de politiske systemer der kontrolleres af kapitalisternes oligarkier. Unge mennesker har i de seneste år været de drivende kræfter i revolutionære bevægelser, og har også spillet nøgleroller i progressive politiske bevægelser, fra valget af Jeremy Corbyn i Britannien, over fremkomsten af Podemos [i den Spanske Stat] til bevægelsen bag Bernie Sanders i USA.

7. Kvindernes rettigheder og massemobiliseringer imod vold, voldtægt og kvindemord

Situationen med hensyn til hovedtemaerne i feministiske kampe, har i de seneste år udviklet sig på en modsigelsesfyldt måde, når man tager kvindernes voksende andel af arbejdsstyrken i betragtning. Kvindebevægelsen har udviklet adskillige strukturer og mobiliseringer overalt i verden, men står i mange lande overfor en reaktionær offensiv, der hænger sammen med de nykonservative og fundamentalistiske strømningers fremgang. Denne offensiv betyder endnu engang angreb på grundlæggende rettigheder: retten til at leve; retten til økonomisk og social uafhængighed af mænd (fædre, brødre eller ægteemand); muligheden for at gå i det tøj, som man vil; og retten til at kontrollere sin reproduktionsevne, især gennem retten til lovlig, fri og sikker adgang til abort.

I de seneste år har en vigtig faktor i forbindelse med sociale mobiliseringer været reaktionen på vold mod kvinder, først og fremmest kvindemord, i Indien, Tyrkiet, Argentina, Chile, Uruguay og Mexico. Siden de enorme demonstrationer i Indien i december 2012, har der fundet mange andre mobiliseringer sted i lige så mange storbyer: d. 7. november 2015 gik 500.000 kvinder på gaden i Madrid, imod det stigende antal tilfælde af vold mod kvinder og mord på kvinder; i Argentina demonstrerede hundredtusinder af kvinder i 2015, som reaktion på en række mord der rystede landet; også i Mexico resulterede de omfattende eksempler på mord på kvinder og forsvindinger relateret til narkosmuglingen, der nåede et hidtil ukendt niveau, i stærke mobiliseringer over hele landet.

Disse mobiliseringer minder os også om det høje voldsniveau i mange lande. Vold, der først og fremmest rammer kvinder, og som tynger og knuger den samlede sociale virkelighed: de fleste

lande i Centralamerika, Mexico og Brasilien, og i næsten alle lande i Afrika syd for Sahara og i Sydafrika, har nået det højeste drabsniveau der nogensinde er set i fredstid.

Blandt de mest bemærkelsesværdige nye faktorer ser vi en tendens til frugtbare dialoger med sociale aktører, der indtil nu ikke har følt sig som en fuldgyltig del af kvindebevægelser og feministiske bevægelser: transkollektiver, sorte kvinder, kvinder fra oprindelige folk, lesbiske m.fl. Nye former for mobiliseringer er også på banen, hvad der i nogle lande har omfattet metoder som f.eks. strejker, i dialog med fagforeningsbevægelsen. F.eks. 8. marts-mobiliseringen 2017, der blev kaldt Women's International Strike, med en markant vækst i antal og omfang af mobiliseringer, der gør det rimeligt at forudse, at kvindebevægelse vil vokse og finde flere og nye alliancemuligheder.

Valget af Donald Trump fremprovokerede en international bølge af protester den 21. januar 2017 på kvindebevægelsens initiativ, ikke bare i en række byer i USA, men også i mange andre af verdens storbyer. Dette satte kvindebevægelsen i spidsen for de politiske kampe imod de reaktionære kræfter. De forskellige reaktionære regeringer der er kommet til magten som resultat af bølgen af liberale offensiver, forsøger at angribe retten til abort, der er vundet gennem årtiers kampe. I denne situation har massemobiliseringer måtte kæmpe for at forsvare og udvide denne ret, især i Spanien i 2014 og i Polen i 2016.

Vi må understrege denne nye bevægelses internationale karakter, som tilføjer den et betydeligt vækstpotentiale. Lande som Argentina og Italien giver på forskellige breddegrader håb og tro på muligheden for at skabe spirende strukturer, der forbinder nye kampformer, nye taktiske muligheder og nye strategier. Vi kan ikke benægte den rolle som nye teknologier har spillet i denne henseende, især sociale netværk, som platform for udbredelse og kommunikation.

8. LGBTQI kampe

I mange lande (bortset fra den muslimske verden og Afrika syd for Sahara), har LGBTQI-organiseringernes styrke muliggjort afkriminaliseringen af homoseksuelle forhold, og skabt begrænsede rettigheder for transpersoner. I denne proces er ægteskab mellem personer af samme køn blevet anerkendt mange steder, ikke bare i de velstående lande, men det accepteres også med en, for det meste, bred konsensus i befolkningen, i for eksempel Sydafrika og i stigende grad i Latinamerika. Andre kampe skal stadig vindes, især fulde rettigheder for transpersoner og LGBTQI forældre.

Spørgsmålet om voldelige og homofobiske kampagner er tungtvejende. De reaktionære religiøse strømningers nøglerolle i kampen mod LGBTQI bevægelserne, er tydelige overalt, hvad enten disse strømninger er kristne - katolske eller protestantiske -, hinduistiske eller muslimske. Og det samme gælder den vold og racisme der kommer fra grupper på den yderste højrefløj, som ikke er forbundet til nogen religion. I udviklingslande bliver volden mod LGBTQI-personer ofte retfærdiggjort med et sprogbrug om at være imod europæiske/amerikanske kulturelle modeller. På samme tid har der, i de seneste år, udviklet sig en homonationalistisk strømning der forsøger at retfærdiggøre imperialismen, særligt USA-imperialismen imod de arabiske lande, med påstanden om at det er en kraft der kan bidrage til fremskridt for LGBTQI-rettigheder. Dette rejser spørgsmålet om intersektionalitet. Det vil sige behovet for at bygge forbindelser mellem kampene imod undertrykkelse.

9. Organiseringer imod racisme og til forsvar for indvandrere

Organiseringen af Black Lives Matters bevægelsen i USA, der særligt vender sig mod politiracisme, men som også sætter fokus på bredere problemstillinger omkring statsracisme, er den mest betydningsfulde bevægelse imod racisme i USA siden borgerrettighedsbevægelsens forsvinden. Denne bevægelse har også inspireret bevægelser af sorte unge mennesker i andre lande, så som Brasilien og Sydafrika. I mange tilfælde inkluderer disse bevægelser en modstand imod den såkaldte krig imod stoffer, der bruges af staterne som en anledning til at myrde mange unge mennesker i lande som Brasilien, Filippinerne, USA, Mexico og Columbia. Efterhånden som de morderiske konsekvenser af grænser og immigrationspolitik bliver mere tydelige, ser vi i Europa en vækst i bevægelser for såvel praktisk solidaritet, som politiske krav. Dette er mest bemærkelsesværdigt i Grækenland, men også i Italien, Tyskland, Storbritannien og Catalonien. Situationen med på en gang kampen imod terrorisme og samtidig nedskæringspolitikkerne, har ført til en genrejsning af et racistisk sprogbrug, som er en arv fra kolonitiden og som omstrukturerer diskriminationen imod de folkelige klasser som er udsat for racisme. En racisme der, specielt i Europa og Nordamerika, rammer de mennesker som er de første ofre for arbejdsløsheden og de usikre arbejdsforhold.

10. Den voksende bevægelse imod global opvarmning

Fremkomsten af magtfulde bevægelser imod klimaforandringer i mange lande, kan og må spille en ledende rolle i de kommende år, når det handler om at udfordre det generelle system. Klimaforandringerne er skadelige og vil forværre livene for hundreder af millioner af kvinder og mænd i de kommende år. Oprindelige folk, befolkninger der lever under de mest usikre betingelser, er ofte dem der rammes først. De bliver påvirket af afskovningspolitikkerne og store kapitalistiske projekter, som trænger sig ind på de områder hvor de lever. I mange regioner organiserer befolkningerne sig og søger at opbygge netværk der integrerer andre sociale organisationer.

Dette viser, at spørgsmål om arbejdsløshed og arbejdsvilkår, i mange regioner er flettet sammen med andre sociale temaer af afgørende betydning, og at de opfattes som sådan af de berørte befolkninger.

III / Spørgsmål om politisk forandring, kampe og antikapitalistisk strategi

Det store spørgsmål handler om, hvilke frigørende perspektiver der er i stand til at strukturere disse sociale og politiske bevægelser. Især blandt unge er direkte aktioner på internationalt plan, og det at udfordre det kapitalistiske samfund, en naturlig proces. Det viser erfaringerne fra Via Campesina, fra adskillige sektorer af fagligt organiserede, og fra klimasamarbejderne.

Men de fleste af de strukturer der opstod ud af den voksende bølge af globaliserings-bevægelse (Social forum bevægelsen, verdens kvindemarch, Via Campesina, ATTAC, ...) oplevede et brud i deres udvikling, i forbindelse med denne konfrontation, og gik derefter ind i en krise. I de seneste år har Via Campesina og CADTM formået at sikre deres udvikling, med et centralt fokus på, på den ene side småbønder modstandskampe og på den anden side gældsspørgsmålet, såvel som spørgsmålet om revisionen af borgeres gæld. Situationen er vanskelig og modsætningsfyldt for den traditionelle arbejderbevægelse, for hvilken national konsensuspolitik, eller kompromisser med nedskæringspolitikker, vejer tungt. Og selv bølgen af alternative fagforeninger i Østeuropa er løbet tør for energi i de senere år. På sammenlignelig måde blev alle eksperimenter med store antikapitalistiske grupperinger i efterdønningerne fra de sociale

fora, forstyrret, hvilket også er forbundet til krisen i de organisationer der var involveret i dette (SWP, SSP, LCR/NPA, osv....)

Vi er nødt til at forholde os til nye udfordringer i opbygningen af en international revolutionær bevægelse, en antikapitalistisk bevægelse, baseret på forsvaret for rettigheder og social retfærdighed.

Der foregår åbenlyst en ny form for kamp i mange dele af verden.

Som diskuteret ovenfor, skaber angrebene, nedskæringspolitikken og fragmenteringen af gamle strukturer der udgjorde sociale kompromisser, mere og mere kraftig social vrede. Denne vrede rettes imod de nationale og internationale institutioner, deres ledere og de partier som er ansvarlige for disse angreb. Institutioner og partier som ofte har været de traditionelle støttepiller for det politiske system. Denne udslidning, denne erosion, rejser et strategisk spørgsmål på et internationalt niveau: det pålægger de revolutionære, de strømninger i sociale bevægelser der kæmper imod disse reaktionære politikker, ansvaret for at foreslå et politisk perspektiv der kan give en progressiv, revolutionær retning til afvisningen af systemet. Vi ser en hel generation af unge socialister, som er blevet mobiliseret på spørgsmål om klima, kvindebevægelse osv. Dette vil hjælpe med at udvikle vores organisationer så vel som fagforeningerne og studenterorganisationerne. Det kan også understøtte en bedre kønsfordeling og opmuntre disse bevægelser til at tage politiske spørgsmål op. (Dette gælder også for Europa, hvor udviklingen af unge kvindeorganisationer på mange universiteter kan blive en basis for et internationalt netværk af studenterbevægelser).

Kampen for demokrati og social retfærdighed som sådan leder ikke automatisk til en kamp for opgør med undertrykkelsens systemer.

De seneste år har tilvejebragt et tydeligt politisk spørgsmål. Konfronteret med udfordringen af diktaturerne i Tunesien og i Mellemøsten, de progressive regimer i Centralamerika eller de sociale oprør i kampen imod nedskæringer, har reaktionære kræfter taget en offensiv kurs overalt. Det er især sket ved at styrke autoritære regimer, som er i stand til at konfrontere disse frigørelsesbevægelser. Dette gør det nødvendigt at implementere en strategi der er i stand til både at organisere en folkelig mobilisering og konfrontere den reaktionære mod-offensiv.

I forlængelse af dette dukker en kamp op, igen blandt de folkelige klasser, en kamp mellem socialister eller klare klassekampsstrømninger på den ene side, og reaktionære religiøse strømninger, eller fascistiske strømninger på den yderste højrefløj, på den anden side. Religionens indflydelse har altid været stærk i folkelige miljøer; når by- eller landsbysamfund organiserer sig bruges religiøse referencer til at fremsætte krav om social retfærdighed, imod de rige og mægtige. Det er naturligvis muligt for revolutionære, socialistiske organisationer at sameksistere med organisationer, med disse referencer. Det problem vi møder i forskellige regioner er reaktionære religiøse strømninger og bevægelser på den yderste højrefløj. I Europa og USA spiller disse grupper på de sædvanlige mekanismer i folkelige kredse, for at aflede den antikapitalistiske kamp (frygt for immigranter og fremmede, nationalistisk nostalgi..) plus, særligt i Europa, rablende islamofobi. I andre, traditionelle muslimske områder, har organisationer vundet afgørende indflydelse over de folkelige masser, ved at aflede håbet om social retfærdighed eller kampen imod imperialistiske lande, gennem en mytologisering af de antikke islamiske tider.

Alle disse ideologier er baseret på den folkelige vrede, som er fremprovokeret af krisen og/eller fjernelsen af sociale sikkerhedsnet og offentlig velfærd, og den stigende usikkerhed. De fungerer som afledning fra den antikapitalistiske kamp, i retning af en tilbagekomst af religiøs orden, en forestillet identitet eller en nation, der åbenlyst indebærer hele den færdiglavede reaktionære underkastelse til en naturlig orden, den patriarkalske familie, homofobi og kvindehad. Ofte bliver identitetsbaserede spørgsmål på den måde en strukturel ramme i såvel imperialistiske metropoler, som dominerede lande. Dette kan føre til en uendelig logik af at falde tilbage på bekendelses-identiteter.

Denne konkurrence om den folkelige opmærksomhed gør det nødvendigt for antikapitalistiske organisationer, i de sociale og politiske bevægelser, at give nyt liv og energi til perspektivet om social lighed i et samfund fri for kapitalisme og udbytning.

På et andet niveau må vi leve op til en anden udfordring: At opbygge masseorganisationer i den sociale bevægelse, for at imødegå alle systemets angreb og aggressioner, og samtidig opbygge alle de forbindelser, der er nødvendige for at samle modstanden på alle fronter. I kontekst af faren for at falde tilbage på identiteter, og svagheden i de politiske svar der kalder på social forandring, er det mere nødvendigt end nogensinde før at indarbejde intersektionalitet og at arbejde for en integration af forskellige bevægelser imod undertrykkelse, ligesom med eksemplet med Black Lives Matters i USA.

På det politiske område er hele spørgsmålet, hvordan vi udvikler politiske strategier som ikke er begrænsede til institutionelle perspektiver. Men som i stedet sikrer sociale bevægelser det rum, der er nødvendigt til selvorganisering, tjener folkelige krav, og sætter erfaringerne fra den institutionelle administration til at tjene den sociale bevægelse, alt imens man direkte går imod kapitalisternes økonomiske magt. På dette punkt er de seneste erfaringer ikke positive.

Det var kun i Latinamerika, at man i dette århundredes første årti oplevede valg af regeringer som en forlængelse af disse sociale bevægelser, men uden at det ændrede befolkningernes levevilkår på en måde, der genoplivede udsigten til social frigørelse. Udviklingen af regeringerne i Ecuador, Bolivia og Venezuela betyder afslutningen på denne fase og et behov for at bryde med dens perspektiver, der især var baseret på udvindingspolitikker. Fagforeninger og sociale bevægelser står nu i situationer, hvor de må kæmpe imod politikere, der ikke har holdt deres løfter.

I Maghreb (Nordafrika) muliggjorde folkelige bevægelser, baseret på ungdommen og fagforeningerne, omstyrtelsen af diktatoriske regimer. Disse bevægelser oplever nu også at de er nødt til at forsvare sig. Her kan vi dog se en spirende udvikling af elementer af en regional dynamik mellem bevægelser i Maghreb-landene og landene syd for Sahara.

I Grækenland har forræderiet begået af Tsipras' regering, som blev bragt til magten på at afvise nedskæringspolitikken, nu overladt det til de folkelige bevægelser at opbygge et politisk alternativ sammen med strømningerne på den yderste venstrefløj. I den Spanske Stat er Podemos, der er det direkte resultat af Indignad@s mobiliseringerne, nu i gang med at konfrontere den sociale bevægelse med en tilsvarende situation. De strategiske diskussioner i Podemos, båret af Anticapitalistas, der går ind for en direkte konfrontation med nedskæringspolitikken, er i samklang med kravene fra den sociale bevægelse, den er vokset ud af.

Endelig, i de forskellige regioner hvor politiske ændringer er sket som følge af mobiliseringer, står sociale bevægelser overfor en defensiv situation i forhold til udviklingen af stærke modstandskampe, som er tegn på håb.

De kommende år vil handle om, ikke bare at organisere sig som passende modsvar mod de vedholdende angreb, men også om at have den politiske kapacitet til at opbygge - sideløbende med de sociale mobiliseringer - en politisk bevægelse for frigørelse; en bevægelse der er i stand til at levere en frontal udfordring af kapitalismen.